

Sygn. akt VIII Ko 106/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 styczeń 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w VIII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSO Wojciech Małek**

Protokolant: Monika Grzegorzczuk

przy udziale Prokuratora Wojciecha Pełeszok

po rozpoznaniu na posiedzeniu

wniosku D. A. z dnia 4 grudnia 2013 r.

w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia za krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 558 k.p.k., art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.,

postanawia

umorzyć postępowanie w sprawie.

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w Warszawie w dniu 4 grudnia 2013 roku wpłynął wniosek D. A. o zasądzenie kwoty 120.000 zł za niesłuszne stosowanie wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 12 października 1998 r. do dnia 19 listopada 2001 r.

D. A. postanowieniem Sądu Rejonowego w L. z dnia 14 października 1998 roku został tymczasowo aresztowany jako podejrzany o popełnienie przestępstw z art. 148 § k.k. i z art. 280 § 1 k.k. W toku postępowania stosowanie tego środka zapobiegawczego było przedłużane na dalsze okresy.

Wnioskodawca był tymczasowo aresztowany w okresie od 12 października 1998 roku do 19 listopada 2001 roku w sprawie o sygn. akt XVIII K 133/99.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 5 lutego 2001 roku skazał D. A. za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę 6 lat pozbawienia wolności i uniewinnił go od zarzutu popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 148 § 1 k.k..

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 15 listopada 2001 roku uniewinnił D. A. również od popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. Wnioskodawca opuścił zakład karny w dniu 19 listopada 2001 roku.

W dniu 16 stycznia 2004 roku D. A. złożył do Sądu Okręgowego w Warszawie wniosek o zasądzenie na jego rzecz kwoty 120.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłusznie stosowane tymczasowe aresztowanie. Sąd Okręgowy w Warszawie w XVIII Wydziale Karnym wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2005 roku oddalił w całości wniosek D. A.. Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie w XVIII Wydział Karny uprawomocnił się w dniu 6 czerwca 2005 roku.

Dodać należy, iż D. A. w dniu 24 sierpnia 2013 r. również wniósł o przyznanie odszkodowania i zadośćuczynienia za krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w okresie od 12 października 1998 roku do 19 listopada 2001 roku. Postanowieniem z dnia 7 października 2013 r. sygn. akt VIII Ko 74/13 Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny umorzył postępowanie w sprawie z uwagi na zaistnienia stanu rzeczy osądzonej.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd stwierdza, że złożony przez D. A. w dniu 4 grudnia 2013 roku kolejny wniosek dotyczy tego samego roszczenia i tej samej osoby, a postępowanie karne w tym przedmiocie zostało już prawomocnie zakończone. W ocenie Sądu zachodzi zatem stan powagi rzeczy osądzonej, który przesądza o obligatoryjnym umorzeniu postępowania.

Zgodnie z treścią art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza wówczas, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone, albo wcześniej wszczęte toczy się. Zakaz ten służy wyeliminowaniu tego rodzaju nieprawidłowej sytuacji, gdy równoległe i niezależnie od siebie toczą się dwa postępowania o ten sam przedmiot (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 r. sygn. akt II KK 135/13).

Mając powyższe na uwadze, Sąd postanowił jak na wstępie.